om Udvisningerne i Sønderjylland findes saaledes i Frk. Helga Johansens Artikel nogle Udtalelser, der vidne om, at ogsaa hun nærer Frygt for, at Tiden skal rive Kvinderne med, saa de glemme deres oprindelige Natur og Væsen. Hun skriver saaledes: „Hvad om Kvinderne blive saa godt opdragne af deres Herre og Mester, at Pippet og Jeget forgaar, og kun Echo af Læreren bestaar." — „Om det viste sig, at Kvinden i en ny og skæbnesvanger Form af kvindelig Underdanighed var naaet til rent at fornægte sig selv."

Naar vi nu se, at det bedste, vi ejer, er i Fare, at en fordærvelig Literatur slapper Samfundets sædelige Fordring til begge Køn og nedbryder Agtelsen for Kvinden, saa kan man fristes til at spørge, om ikke en Frygt som den ovennævnte er begrundet. Tiden har jo til Trods for sine Udskejelser blandt sine Goder givet Kvinderne Lejlighed til en større Forstandsudvikling, en større Frihed og Selvstændighed; skulde det da ikke blive os mere klart, hvad vi skylder os selv, Manden og hele Samfundet, saa vi gør alvorlig Modstand mod Tidens Fejlsyn, vi som netop er Part i Sagen. Kvinden skal hævde Kvindelighedens Betydning, vogte paa dens særlige Opgaver, forsvare den, naar den angribes, og kæmpe mod den Fjende, der vover at haane den.

Man vil maaske sige: Vi har kendt Kvindelighed i forskellige Former, hvilken er den rette? Da Stuart Mills Bog: „Kvindernes Underkuelse" udkom, blev det mig klart, at ligesaa lidt, som den gamle Kvindelighed — hvis Spor vi gennem Tiderne havde fulgt — var den rette, ligesaa lidt var der Sandhed i Mills Kønstheori. Skulde det lykkes at bringe Manden til Erkendelse af, at vi kunde fordre som vor Ret, at være ligestillet med ham, da maatte det ske — ikke alene ved at forkaste den gamle Opfattelse, som han var groet fast i, og som vi i Tavshed havde baaret, til Trods for at Tusinde Kvinder havde lidt under den og erkendt dens Utilstrækkelighed, — men det var tillige nødvendigt, at klargøre en anden Opfattelse end den Stuart Mill havde lagt til Grund for sit Værk. Det var her som saa ofte Tilfældet, at Sandheden laa midt imellem de to Kønsanskuelser. Det skal dog erkendes, at fra Mills — fra Mandens — Side, var det fuldkommen korrekt og nødvendigt, at nedbryde enhver Skranke og overlade til Kvinden selv, hvor hun vilde drage Grænsen.

Imidlertid var der ingen af de unge Kvinder, der savnede en Grund at bygge det nye paa. I deres Glæde over at se en Del af Verden aabne sig for dem, var de allerede langt ude paa den nye Bane, medens de gamle endnu grundede paa Kønnenes forskellige Grundvæsen.